

Türkiye ve Avrupa Birliği

I- Giriş: Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne Katılıp Katılmaması Sorununa Ortak Bir Genel Cevap Verilebilir:

Yararı varsa neden katılmasın?

Zararı varsa niçin katılsın?

Bu genel cevapta insanlar birleşirler. Ne var ki, "somut sorun"a gelince herkes kendi kıyâsını kurar. Yararlı olduğu sonucuna varanlar: "Yararlı işlere teşebbüs akıl kârdır/AB'ye giriş yararlıdır/Şu halde AB'ye giriş akıl kârdır" kıyasını kurarlar. Zararlı olduğu sonucuna varanların kıyası da farklıdır: Kendi zararına davranmak akıl kârı değildir/AB'ye giriş bizim için zararlıdır/Şu halde AB'ye giriş akıl kârı değildir.

Bu sorunu, bizi AB'ne almaya kesin karar verilirse, "halk oylaması" çözer. Çoğunluk zararlı veya yararlı diyorsa sonuç da buna göre belirlenir.

Halk da bizden görüş bekler: Oyumuz "kabul" mü olmalı, red mi?

Her şeyden önce şu birleştiğimiz noktayı tekrar hatırlayalım: Yararlı ise niçin girmemeli? Fakat bu noktada anlaştıktan sonra, derhal bir önyargıya kapılmaktan sakınarak şu soruyu cevaplandırmamız gerekir: Yararlı olanı nasıl tesbit edeceğiz? Bu sorunun cevabını araştırırken yollar ayrılır: Batı'da ve bizde, birçok kimse, yararı "iktisadî yarar" olarak görür. Fakat Batı'da da, bizde de sayısı fazla olmayan bir azınlık, yararı "nihaî yarar" olarak ele alır. İnanıyorsak, "doğru" olan da budur. (Bel tu'sirûn-eli hayât- ed- dünyâ- Vêl- âhiretu hayrun ve ebkaa- K.87/16-17)

Şu halde biz; AB'ne girişe de her şeyden önce bir ahlâkî sorun olarak bakarız: Birr ve takvâda yardımlaşın, ism ve udvânda değil! (Maide, 5/2). Birr, ilâhî sevgiden kaynaklanan en yüce ahlâk seviyesi demektir. "Birr"e ulaşmak için, "İsâr" gerekir. Nefsinin bencilliklerinden kurtularak, bencillik duygularının elden çıkarılmasına kıyamadığı şeyleri, başkalarını da kendisi gibi severek, Allah velilerini, insanlığa doğru yolu gösterenleri ve başta Resûl-î Ekrem'i (s.a.) kendi nefesine de takdîm ederek, hatta Resûl sevgisinde fânî olmaya çalışarak, başkalarına ve başkaları için verebilmek demektir. Hazret-i Mesih'in tebliğ ettiği ahlâk da, Resûl-i Ekrem'in (a.a.) tebliğ ettiği ahlâk da bu idi. İslâm'ın emrettiği de bu ahlâk çerçevesinde dünya hayatını tamamlamaktır. Yazık ki, Batı Dünyası'nda da, özellikle son otuz yıllık dönemde bizde de Ahlâk Felsefesi alanında garip ve şeâmetli de baskınlık kazanmıştır.

Bu çöküntüler birden ortaya çıkmazlar. İlâhî sevgiden kaynaklanan Birr Ahlâk'ında önce bir noktada İblis'in telbîsi ile bir "fay kırığı" meydana getirilmiş, gereken tedbirler alınmamış ise, yirmi-otuz yıl kadar sonra, bir önceki neslin yediği kuruğun etkisi ile, bunların çocuklarının toplumunun "dişi kamaşır".

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'da Adenauer Heuss işbirliği, "Hıristiyan Ahlâkı"nın temel ilkelerine saygı bakımından -ki bunlar aynı zamanda İslâm Ahlâkının temel ilkeleri demektir- insanlık için hayırlı bir işbirliği idi. Bu işbirliğinin ürünü; hâlâ belki de bu açıdan en iyi Anayasa olarak kalmakta devam eden Alman Anayasası oldu. Ne var ki, Marksizm-Leninizm; Ahlâkı; İlâhî Sevgi'nin sağlam kayasına dayanan bir "Kategorik Emir" ürünü olmaktan çıkıp bir "üst yapı sorunu" haline getirmişti. Diğer yandan da Hitler Şeâmeti'nden sonra Amerika'ya göçen Batılı "siyaset bilimcileri", totaliter görüşlerin hakimiyetini önledikleri saflığı ile Ahlâk alanında "Rölativizm"i savundular. 1950-60 yıllarında ekilen bu kötü tohumun ürünleri de 1980'den sonra devşirilmeye başlandı. Üstelik Sovyet Rölativizmi de ürünlerini vermeye başlamıştı. Sovyet İmparatorluğu, Hazret-i İsa'nın İncil'de haber verdiği gibi, ilâhî sevgi ve ilâhî kelâm üzerinde değil, kum üzerinde kurulan bir yapı olarak çatırıyor, çöküyordu. Sovyetler'e karşı kullanılması düşünülen İslâm'ın hiç değilse "Şi'î" modelinden mutlak olarak uzak durmak, hatta ortadan kaldırmak gerekiyordu. Bu sebeple, "sosyalist Saddam"a, İkinci Sa'd İbni Ebi Vakkas makyajı yapıldı ve İran'a karşı salındı. Saddam Sa'd İbni Ebi Vakkas değilse bile oğlu Ömer İbn Sa'd'ın ikinci nüshası olmaya teşne idi. Bütün gücü ile İran'a saldırmasına rağmen başarılı olamaması ve itibar düşmesini telâfi için Kuveyt'e saldırısı, ABD ve İsrail tarafından cezalandırılmasını gerektirdi. Ne var ki, tamamen ortadan kaldırılmasının da İran'ı güçlendireceğinden korkuluyordu. Bu sebeple Şi'î ayaklanmasına karşı desteklendi ve öldürücü bir ambargoya maruz bırakılarak hem Saddam, hem Irak mahvedilmek istendi. Bu ambargo Saddam'ın halk desteğini güçlendirince, Körfez Savaşı'ndaki Baba Bush'un oğlu, 11 Eylül'den sonra Saddam'ın artık bertaraf edilmesine karar "verdirildi". İslâm da -Şi'î ve Sünnî farkı kaldırılarak- Hazret-i İsa'nın tekrar dünyaya gelmesi için mutlaka izalesi gereken düşman konumuna "getirtildi".

Bugün "süper güç" olarak tanınan ve ardında Hitler'den daha deli ve daha güçlü olduğu için de daha tehlikeli olan bir koalisyon bulunan güç; esasen Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesini istememektedir. Bu da AB'ne girmemizin en büyük engelidir. Fakat acaba, bu engeli aşarak AB'ye girmemiz, her ne bahasına olursa olsun göze alınması gereken bir hedef, bir ülkü mü olmalıdır? "Kızıl Elma", bugün "euro" ile mi simgelenmektedir? Bunu araştıralım.

II- Avrupa Birliği'ne Girişimizin "Sine Qua Non=Olmazsa Olmaz" Gerekçesi Ne Olmalıdır?

Bu gerekçeyi; Ahlâkın kesin buyruğunun ışığında ancak şöyle ifade edebiliriz: Önce bütün Avrupa'da Adaleti ve İlâhî Sevgiye dayanıp ondan kaynaklanan Adaleti hâkim kılmak ve sonra bunu bütün Arz'a yaymak!

"De ki: Ey Kitab Ehli! Gelin aramıza eşit olan söze: Ancak Allah'a kulluk edelim, ona hiçbir şeyi eş ve ortak kılmayalım, Allah'tan başka kimseyi Rabb (efendi, hâkim) edinmeyelim." (Âl-i İmrân, 3/64)

Acaba, bu ortak olması gereken ilkede bütün Avrupa birleşiyor mu? Daha da önemlisi: Biz birleşiyor muyuz? Avrupa içinde İngiltere ve daha birçok ülke Beyaz Saray hakimini ve onun iplerini çekenleri çoktan Rabb edinmiş durumda değil mi? Bizde durum nasıl? On üçüncü yüzyıl Anadoluşunda, iktidara gelebilmek için İlhanlı Moğollarından onay almak ve onlara mutlak itaat etmek gerekirdi. Bugünün Moğolları nerede?

Bizde de siyaset ulemâsı nerede ise koro halinde "milletlerin dostları yok, çıkarları vardır" türküsünü çağırıyorlar mı? ABD bir İslâm ülkesine göz diktiği zaman, derhal bir kabadayının birisini dövmesi sırasında temâşâyâ koşan sokak çocukları gibi, koro halinde "vur! vur!" nidaları koparmıyorlar mı? Huntington ve benzerlerine bi'at etmiyorlar mı?

AB, günümüz Moğolları tarafından fethedilmedikçe günümüzün Memlûk (=Kölemen) yönetimi olarak kaldıkça, bizim de Avrupa Birliği'ne girmemize icazet verileceğini sanmıyorum.

AB içinde Alman Kalesi günümüz Moğolları tarafından ikinci bir "kapitülâsyon"a tabi tutulursa, ancak o zaman bizim de AB'ne girmemize ve kanadından yapıştırılmış ölü kelebekler veya prangalanmış köleler koleksiyonu içinde yer almamıza izin çıkar. Bundan önce, biz ve Avrupa bütün bozgunculuklara karşı koyup İlâhî Sevgi ve Adalet ilkesi üzerinde uzlaşmadıkça, bizim AB'ne girmemize imkân yoktur. Patrikhane meselesi, Kıbrıs meselesi, cemaat vakıfları ve yabancı dîni vakıflar meselesi, "-Türkiye bir mozaiktir- Ne mozaığı ulan?" kavgası körüklenir ve her gün yeni bir kurt masalı uydurulur, Batı'da da "başörtüsü düşmanlığı vs." icat edilir, bize de "AB'ne katılıp da başınıza kuş mu kondurulacak? İyisi mi Ortadoğu'da İsrail'in kâhyalığı görevini kayıtsız şartsız üstlenin, belki o zaman Light-İslam fermanı da çıkarınız" derler.

III- Batı, "Ortak İlâhî Sevgi-Adalet" Hedefine Hazır mıdır?

Maalesef, yukarıda söylediğimiz gibi, Batı da 1926'da Medenî Kanun'u kabul ettiğimiz sıradaki "Hıristiyan Ahlâkı"na bağlı Batı olmaktan çıkmaya çalışmaktadır. Ahlâkî rölativizm meş'um ürünlerini vermiştir. Ümit verici parıltılar, sadece -Katolik kilisesi'nin ikinci Vatikan Konsili ve Ortodoks Kilisesi'nin hemen bütün Avrupa Kiliselerinin imzasını sağlayabildiği "Charta oecumenica"sı gibi- İmanlı ve "Dağ Vaazi"ne bağlı çevrelerde görülmektedir. Biz de ancak bu gibi çevrelerle ortak İlâhî sevgi, ahlâk ve adalet ilkeleri üzerinde birleşebileceğimizi söylediğimizde, karşımıza yine -Batı'ya da hiç değilse Müslümanlara karşı uygulanabilir olduğu telkini yapılan- "bon pour l'Orient" bir laiklik anlayışı çıkarılmakta, bir yandan da "İslâmî değerler" ve "milliyetçilik" maskeli bir "emperyalizm köleliği" saldırısı çıkarılmaktadır.

IV- Sonuç: Avrupa Birliği'ne Girmeli miyiz?

El-Cevap: Ancak "İlâhî sevgiden kaynaklanan ahlâk ve Adalet ilkelerinden taviz vermeksizin bir verimli işbirliği yapabilecek isek", dakika kaybetmeksizin girelim.

Yoksa, AB'ne de çifte standard mikrobonu bulaştırabileceğimizi, "serbest dolaşım"dan yararlanarak Batı'da da banka kurup banka batırabileceğimizi vs. hayal ederek girmek istiyorsak, Batı da başka menfaat hesapları ile girmemizi istiyor veya ağızımıza bir parmak bal çalıyor, bu hedefi, şartlar hazır oluncaya kadar rafa kaldıralım.

Fakat rafa kaldırdıktan sonra gevşemeyelim. Tam aksine, AB'ne girip girmememizden bağımsız olarak: "Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti" hedefimizi lafta kalmaktan kurtarıp gerçekleştirelim. Unutmayalım ki, bu hedef Ahlâk'ın kategorik emri (kesin buyruğu)ndan kaynaklanır. Yoksa, AB yolculuğu için hazırladığımız bavula koyduğumuz bir teftiş fırçası değildir. Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti olmadıkça, AB'ne girmemizin ne yararı var? Olduktan sonra da AB'ne girmemizin ne zararı var?

"Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti" ne mi demektir? El-insaf! Karagöz muhaverelerine de artık bir son verelim. Bu konuyu çok konuştuk. Bilenler bilmeyenlere öğretsinler.

Yazar: Hüseyin Hatemi